

СЕВЕРИНА САМОКОВЛИЙСКА ГОДИШНИНА

chitanka.info

Когато видях лицето на Кристина се уплаших не на шега. Кристина е висока метър и петдесет, тежи повече от деветдесет килограма и има най-широката усмивка на света. И никога не е в лошо настроение. Въпреки че е сираче и от осемнадесет годишна се грижи за сестра си сама, винаги е готова за щуротии и за шеги. За това и май няма човек, дето да я е опознал поне малко и да не я е обикнал.

Онази сутрин обаче беше бяла като призрак, ръцете ѝ трепереха и гледаше уплашено наоколо си.

— Какво е станало, чу ли нещо? — попита ме тя и въпросът ѝ ми се стори странен — беше моя реплика, трябваше аз да я...

— Нищо не съм чула. Какво ти е? Случило ли се е нещо?

Тя въздъхна и се озърна за последно, после тихо ми довери:

— Преди малко, като излязох от нас, покрай мен профучаха три полицейски коли. С пълна скорост.

— Ами кой знае, някъде са разбили някой бар или магазин — подметнах аз нехайно.

Тя обаче поклати глава:

— Най-злокобното знаеш ли кое беше? Не бяха пуснали сирени и лампи. Ей така, профучаха в тишина по посока Аточа и на мен ми настръхна косата. Днес ще хванем автобуса.

Засмях се:

— Стига пък ти, ще ни се удължи пътя с поне половин час, пък ако има и задръствания...

— Не ми пука — челюстите и бяха стиснати толкова силно, че лицето ѝ побеля още повече. — Днес не се качвам на влак. Нито пък ти.

Всеки си има право на малки чудатости и страхове. Коя съм аз, та да ги съдя? И на мен ми се случваше като си забравя телефона или бележника да си помисля, че денят ми е провален и обикновено така си и беше. Не знам дали беше резултат от самовнушение или какво, но ми се случваше. Или да се разтревожа внезапно от нещо глупаво и после да се окаже, че е имало защо. Така че я оставих на мира. Щом не искаше влак, нямаше да се качим на такъв. А и от очите ѝ струеше такъв ужас, че сърце не ми даваше да я насиля да направи обратното.

Закъсняхме малко за работа, но шефката не ни се скара. Изглеждаше някак разсеяна. Живея в Испания от три години и почти от толкова време работя там, но май никога не я бях виждала такава.

Изобщо, реших аз, на тия испанци нещо им става. От пролетта ли беше, от що ли, не знам. Макар че с дъжда, който се изливаше навън, трудно можеше да повярва човек, че е март месец.

На обяд Кристина си тръгна — днес караше половин смяна, но преди да излезе дойде при мен:

— Обади ми се довечера като се прибереш, става ли? И не хващай влака на връщане, чу ли, Рени, обещавай ми!

Как да устоиш на разтревожения ѝ поглед? Стана ми смешно, но я прегърнах и успокоих:

— Ако трябва пеша ще си ида, на влак няма да се кача, спокойно.

— Шегуваш се — мрачно промърмори тя. — Пък на мен ми е едно тревожно...

Поклатих глава. След като тя замина, промърморих на колежката, която я замести:

— Днес всичките са се побъркали.

— Лош ден е — само пророни тя.

„Още една с проблеми“ — помислих си и си намерих работа на другия край на щанда. Все едно си нямах достатъчно проблеми, та да се занимавам с хорските депресии. Пък и техните депресии бяха едни... Нямало да могат да идат в чужбина през ваканцията, щяло да трябва да идат на родното крайбрежие. Колата, дето я били поръчали, не била готова. Компютърът на детето се бил счупил. А аз дето пращах пари в България за болната ми от склероза майка, какво да кажех?

Не бяха лоши хора. Ставаше дума за различни стандарти. Но в дни като тези ми беше доста трудно да им съчувствам.

Прибрах се с влак. Знам, бях ѝ обещала, но бях уморена и нямах намерение да се тътрузя в студа през цял Мадрид с мокри крака и да се блъскам с разни хора в автобуса. С влак беше по-бързо и по-кратко.

Вечерта по навик пуснах новините като фон, докато вечерям. Рядко ги слушам, не казват кой знае какво, но все пак човек трябва да е в час със събитията в страната, в която живее, нали така.

Видях гарата на Аточа, разрушени влакове и отломки. Сърцето ми се преобърна и побързах да включа звука.

Беше единадесети март, четвъртата годишнина от атентата в Аточа^[1].

[1] 11 март 2004 година серия от съгласувани бомбени атентати срещу влаковете на Серканиас Мадрид, оставили 191 жертви и над 1800 ранени. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.